

Bourgeade Pierre

Quán trọ xe

"Tôi xấu hổ vì tuổi già, thế thôi."

Hắn ngồi trên một trong hai chiếc giường của cái quán trọ xe, và, nghiêng người tới trước, hắn bắt đầu tháo dây giày. Nàng đứng trước cái la va bô, nhìn vào gương, sử dụng các ngón tay để kéo cho căng thẳng da mặt.

"Anh vừa nói gì đấy? Anh rất tử tế mà."

"Có thể lắm, nhưng tôi cũng cảm thấy mình đã già rồi."

"Thôi mà anh, anh đâu có chuyện gì để phàn nàn", nàng nói.

Hơi xoay người về phía hắn, nàng mỉm cười. Hắn đã tháo được một chiếc giày ra khỏi bàn chân và đứng thẳng người lên, hai tay nâng hông.

"Tôi bị đau khớp xương."

"Còn em thì đang có kinh", nàng nói. "Nhưng chúng ta vẫn có thể chung nhau một giấc ngủ say được chứ anh."

Nàng lại ngắm bóng mình trong gương.

Cái quán trọ xe cách quốc lộ số 10 chừng vài thước. Tuy có một rặng cây che khuất nhưng người ta vẫn nghe tiếng xe cộ chạy qua lại. Khi có một chiếc tải chở nặng chạy băng qua, bốn tấm vách của căn phòng rung rinh như tứ chi của một người đàn ông rung rinh. Đó là một căn phòng bày biện rất đơn sơ, tường dán giấy sọc xám và xanh. Ở giữa là hai chiếc giường kê

sát nhau. Bên phải, cái la va xô. Bên trái, một chiếc ti vi cũ. Cạnh giường, một chiếc bàn đêm nhỏ. Phía bên kia, một cái tủ lạnh. Nàng đã dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp môi trên, và, lật ngược nó lên, nàng quan sát hàm răng. Hấn đẩy chiếc giày vừa tháo xong vào gầm giường, và tiến lại gần nàng, một chân giày, một chân không, hấn quàng tay ôm nàng từ phía lưng. Hắt đầu ra sau, nàng vuốt ve khuôn mặt hấn với mái tóc của nàng. Tóc nàng vàng, dài, cắt ngang xuống tới giữa lưng.

"Cô đẹp thật", hấn nói.

"Em mập quá", nàng nói, "em cần phải gầy bớt ba bốn kí. Chúng ta ăn khoai chiên quá nhiều trong cái quán trọ xe này."

Hấn ghì hông kéo nàng về phía hấn cho tới khi người nàng chạm vào dương vật hấn, mà hấn nghe cương cứng, cặp mông của người con gái, mà hấn thấy trĩu nặng, và rắn chắc, dưới lớp vải quần jean. Nàng đã chìa khuôn mặt tới trước gần chạm vào gương, và nàng đã bắt đầu chùi rửa lớp phấn son trên mặt. Nàng rót một tí nước trắng đục vào một miếng gòn rồi đưa qua đưa lại thật nhanh trên khuôn mặt - trán, rồi mũi, rồi má.

"Em chùi luôn son môi anh nhé, được không anh?", nàng hỏi. "Em đã chán ngấy cái mùi dầu tây trên môi em".

Nàng chùi miếng gòn trên môi và, trong thoáng chốc, cả phần dưới của khuôn mặt nàng nhem nhuốc màu đỏ. Những trái dâu bị bẹp nát. Hấn nghĩ nó sẽ như vậy, cái đầu của nàng, nếu có kẻ nào cầm súng tới bắn vào mặt nàng. Hấn vẫn tiếp tục cạ người vào hông nàng, và nàng thả nhiên để cho hấn làm.

"Mông cô tuyệt lắm", hấn nói nhỏ.

"Mông, anh chỉ nghĩ tới mông thôi", nàng nói.

Hấn sợ nàng lách mông ra khỏi người hấn, nhưng mà không, nàng vẫn để mặc hấn, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nàng cao lớn, tóc vàng, đầy

đà, chắc nàng là một cô gái miền Bắc. Da nàng trắng nõn, đỏ hồng nơi cùi chỏ. Hai bàn tay rất to, vuông vức, các móng bị gặm. Trên mỗi móng tay còn dính lại một vệt nước sơn móng tay đỏ. Đôi tay của một cô thợ. Hấn xấu hổ. Hấn tách rời khỏi nàng, đi trở lại chỗ chiếc giường, ngồi xuống, và bắt đầu tháo mở chiếc giày thứ hai.

"Mai anh cho em đi theo anh lên Paris với nhé?", nàng hỏi.

Nàng đã lấy ra một cái bàn chải, và bắt đầu chải gỡ mái tóc thật mạnh.

"Mỗi bên một trăm lần", nàng nói. "Nếu không tóc sẽ xấu."

Hấn tháo chiếc giày thứ hai ra và đẩy nó vô gầm giường cạnh chiếc giày kia.

"Cô lên Paris để làm gì? Cô có quen ai trên đó không?"

"Có, em quen anh."

"Tôi có vợ con rồi, cô biết mà, và kiếm được tiền chỉ để nuôi thân mình thôi cũng đã khá mệt lắm rồi."

"Anh đã nói với em anh có vợ rồi mà. Nhưng mình cũng có thể gặp nhau chứ? Em muốn được xem phim chiếu riêng. Anh có nói là anh có thể thỉnh thoảng dắt em đi coi các buổi chiếu phim riêng đó. Chắc rất thú vị. Các buổi chiếu phim này chắc chỉ dành riêng cho những người tai mắt, phải không anh?"

Thật thế, hấn đã nói với nàng như thế, khi ăn món tráng miệng, và hấn có mời nàng uống cà phê, vì nàng vừa dọn dẹp xong. Hấn là thực khách cuối cùng trong quán. Nàng đã nhận lời ngay, không chờ nài nỉ. Họ đã uống mỗi người hai tách cà phê express, rồi uống thêm hai lon bia. Rồi hấn mời nàng về phòng uống cốc bia cuối cùng, định ninh rằng nàng sẽ từ chối, nhưng nàng đã nhận lời ngay, chỉ vậy thôi. Hấn lại nâng hông và đuổi người tới trước, hấn phát ra một tiếng "ouf" nhẹ nhõm. Hấn nay đã bị chứng đau khớp xương và lái xe ngày này qua ngày nọ không bồi dưỡng sức khỏe. Nàng nhanh nhẩu cởi tuột chiếc quần jean và tới bên giường ngồi cạnh hấn. Giò

trần và chân không, nàng chỉ còn trên người một chiếc áo cánh ngắn và rộng thùng thình có in hình một chiếc xe tải, và một cái quần lót vải hồng từ bên dưới nhú lên cục bướu của băng vệ sinh. Nàng lấy ngón trỏ xoa lên cục bướu đó.

"Mong anh không phiền vì em vẫn trung thành với băng vệ sinh. Tắm bông khiến em bị đau."

Nàng có cặp đùi dài và mạnh, và hắn nghe cơn dục tình chạy lướt qua khắp người hắn, hắn luồn tay ôm vai nàng và vật nàng ngã xuống giường. Nàng ngã ngửa ra sau.

"Cô có thể gỡ cái băng vệ sinh ra, tôi không phiền đâu."

"Nhưng em phiền, em xuất huyết rất nhiều, nhất là trong những ngày đầu. Như hôm sáng này."

Hắn cúi xuống nhìn nàng, hôn lên trán nàng, rồi hôn lên mắt nàng. Nàng không cử động. Mắt nàng vẫn mở. Hắn nhủ thầm rằng chắc hắn trông rất dị hợm, khuôn mặt xiêu vẹo, một cục thịt sà xuống như vậy. May thay bọn phụ nữ cũng dị kỳ không kém, họ thích các thằng già cũng như họ khoái các thằng trẻ, có khi lại thích già hơn thích trẻ nữa. Hắn nghiêng đầu tí tí qua một bên, cho hai cái mũi khẽ chạm vào nhau, và hắn đặt môi hắn lên môi người con gái, cặp môi nàng hơi hé mở. Cái miệng vẫn y nguyên, không khép lại, không mở ra thêm. Làn môi dày và mềm. Hắn muốn dứt lưỡi hắn vào nhưng lưỡi hắn chạm phải cái hàng rào của hàm răng vẫn khép kín. Lưỡi hắn quay lui, bây giờ nó khám cặp môi nàng từ bên trong, môi dưới, rồi môi trên, rồi hắn nút môi người con gái rất lâu, từng chiếc một, rồi hắn dang ra sau một tí và chăm chú ngửi mùi mặt, mùi cổ, mùi vai của người con gái. Cái hôn chắc đã gây phản ứng vì người nàng toát ra một mùi hương dã thú. Nàng bất động như một cái xác không hồn. Hắn thôi ngửi mùi nàng và ngược lên nhìn nàng. Hắn chống một tay trên giường và nhìn thẳng vào mắt

nàng.

"Em đang nghĩ gì thế?", hấn nói.

"Em đang thắc mắc không biết anh có trả tiền để ngủ với em hay không."

"Trả tiền?", hấn nói. "Làm gì có chuyện đó, cô biết mà."

"Anh nghĩ em sống còn bằng cách nào ở trong cái quán trọ xe này?", nàng nói. "Anh biết mỗi ngày họ trả cho em bao nhiêu không? Một trăm quan.

Thêm tiền puộc bo, nhưng kể như không có, hay gần như là không, vì tiền hầu bàn đã được tính chung."

Nàng đặt tay lên bụng.

"Anh tính lẹ đi", nàng nói. "Em đau bụng quá".

Hấn không nhúc nhích. Chỉ có hai cách thôi. Hoặc là nói với nàng: "Thôi mặc quần vào lại đi cô ơi, và xéo ngay, chờ tới mai tôi cũng không chi tiền để ngủ với một người đàn bà", hoặc là hấn phải mở bóp ra. Hấn nhìn căn phòng, trông thật tồi tệ, hấn nhìn cặp đùi cô gái, trắng nõn và rắn chắc như bạch ngọc (đúng quá: như bạch ngọc).

"Còn chờ gì nữa, gỡ cái băng vệ sinh ra đi."

Nàng gật đầu.

"OK. Em cần năm trăm quan. Nếu anh thấy không đáng giá thì em xin đi ngay."

Hấn thọc tay vào túi quần, móc ví ra, đếm lấy năm tờ một trăm quan trong số bảy tám còn lại. Hấn đã tính sáng mai sẽ làm một chuyện mua sắm quan trọng, nhưng hấn đành phải từ bỏ quyết định này. Già thì phải tốn, vậy thôi. Nàng cầm xấp giấy bạc gấp đôi lại, và qua vòng cổ hở rộng của chiếc áo cánh nhét tiền vào xú chiêng.

"Nếu anh thuận thì xin anh cho phép em được mặc xú chiêng vì vú em bị đau".

Với một cử động nhanh nhẹn, nàng thu hai đầu gối lên sát ngực rồi cởi quần

lót và băng vệ sinh vắt bay tứ tung trong phòng. Rồi nàng chui vào các tấm ra, day lưng lại phía hắn và chìa mông ra. Hắn nâng nhẹ tấm ra ở lớp dưới lên, và trong vài phút, hắn lặng lẽ ngắm cái mông trắng nõn, to tròn, tuyệt vời. Dương vật hắn cương cứng, gần như nhức nhối. Hắn nhanh tay cởi tuột quần, và trườn tới sát bên người con gái. "Cuộc đời vẫn đáng sống đấy chứ", hắn thầm nghĩ.

Nguyên tác Pháp văn "Le motel", trong tập Éros mécanique (Paris: Éditions Gallimard, 1995).

Nguyễn Đăng Thường dịch

Nguồn: Tienve.org

Được bạn: Một Sách đưa lên

vào ngày: 27 tháng 2 năm 2004